

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: **P. Š.**
bytem X
zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
se sídlem Legerova 148, Kolín

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1 – Nové Město

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2019, č. j. 738/2019-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále „prvostupňový správní orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 6. 2017, č. j.

MHMP 1034187/2017. Tímto rozhodnutím prvostupňový správní orgán rozhodl o námitkách žalobce proti záznamu počtu dosažených bodů v bodovém hodnocení řidiče ve smyslu § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), tak, že podané námitky jako neodůvodněné zamítl a provedený záznam 12 bodů ke dni 19. 10. 2015 potvrdil.

2. Prvostupňový správní orgán vydal rozhodnutí na základě celkem 4 oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, kterými Policie České republiky informovala prvostupňový správní orgán o 4 přestupcích ze dnů 22. 3. 2015, 27. 3. 2015, 5. 6. 2015 a 19. 10. 2015, které spáchal žalobce. V doplnění odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí žalobce namítal skutečnost, že samotné oznámení policie o uložení pokuty nemůže být bez vyžádání primárních dokladů (pokutových bloků) dostatečným podkladem pro záznam bodů. Doplnil, že pokutové bloky musí být řádně vyplněny uvedením jména, popisem přestupkového jednání, vč. místa a způsobu jeho spáchání, razítkem orgánu a podpisem přestupce. Absenci, neúplnost či zkratkovitost všech těchto údajů pak vytýkal paušálně u všech příkazových bloků. Žalobce zmínil i to, že např. Krajský úřad Moravskoslezského kraje v obdobných věcech vyžadoval i doplnění podkladových pokutových bloků.
3. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění shrnul dosavadní průběh správního řízení a k věci samé zejména zdůraznil, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení byla dostatečnými podklady pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Nebylo přitom povinností prvostupňového správního orgánu vyžádat si kopie pokutových bloků, neboť žalobce nerozporoval skutky jako takové, ale pouze administrativní nedokonalosti kopií blokových pokut. Žalobce svá tvrzení nekonkretizoval. Obecná argumentace nemohla zpochybnit obsah oznámení o uložení pokuty v blokových řízeních. Žalovaný rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, dle kterého je třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení. Náležitosti vyplnění blokových pokut nelze považovat s rigidní přísností. Dle žalovaného je především třeba, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Všechna oznámení o uložení pokuty založena ve spise byla dostatečně přesná. Spisová dokumentace neobsahovala kopie pokutových bloků, avšak ve správním řízení nevznikly takové pochybnosti, aby byl prvostupňový správní orgán povinen vyžádat si kopie těchto bloků.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. V podané žalobě žalobce předně namítal, že se žalovaný nezabýval jím předloženými důkazními prostředky. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané ve skutkově obdobné věci. Z tohoto a dalších rozhodnutí krajského úřadu dle žalobce vyplývá, že běžnou praxí odvolacího správního orgánu je posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních), a to z hlediska jejich způsobilosti pro provedený záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Žalobce v této souvislosti namítal porušení zásady legitimního očekávání, dle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

5. Dle žalobce nemohla být dostatečným důkazem pro záznam bodů do bodového hodnocení jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Správní orgán I. stupně měl toto oznámení vždy porovnat s předmětným rozhodnutím (pokutovým blokem), kterého se týkalo, aby mohla být vyloučena chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. K žalobě přiložil žalobce příkladmo i pokutové bloky (nesouvisějící přímo s projednávanou věcí), na nichž demonstroval, které pokutové bloky jsou vadně vyplněné a které splňují požadované náležitosti. Žalobce také považoval za nesprávnou argumentaci žalovaného, že by žalobce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a stvrdil správnost takového rozhodnutí. Dle názoru žalobce není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce (žalobce) a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva.
6. Žalobce dále ilustrativně vyjmenoval případy, kdy dle jeho názoru pokutový blok nemůže být způsobilým podkladem pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče: např. pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit, např. v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti. Z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci. Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno a aby bylo možné na jeho základě vůbec evidovat body.
7. Dále pak žalobce shodně ke všem pokutovým blokům totožně namítal, že v jednotlivých případech nebyla přesně zachycena osoba přestupce, údaje jsou nečitelné či scházejí, další údaje (doba spáchání přestupku, právní kvalifikace, výše uložené sankce, místo spáchání přestupku) pak nejsou uvedeny přezkoumatelným způsobem. Žalobce tedy zpochybňoval způsobilost jednotlivých pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidiče, neboť v daném případě přestupky nebyly vůbec vymezeny jako konkrétní a individualizované jednání. Dle žalobce tak nebylo bez důvodných pochybností patrné, komu, kdy a kde, potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení; tento nedostatek nebylo možno zhojit připuštěním strohých a zkratkovitých formulací tak, jak Nejvyšší správní soud vyslovil v rozhodnutí ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. Závěrem proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k novému projednání a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.
8. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě zopakoval, že obstarané podklady pro záznam bodů jsou dostatečné, přičemž žalobci se nepodařilo tyto podklady věrohodně zpochybnit. Podané odvolání obsahovalo typizované námitky. Zástupce žalobce zastupuje v obdobných věcech velké množství žalobců a je zřejmé, že pouze zkopírovává žalobní námitky. V podané žalobě jsou uvedena stejná čísla pokutových bloků, jež byla užita i v jiných řízeních před Městským soudem v Praze. Žalovaný není vázán podřízeným správním orgánem - Krajským úřadem Moravskoslezského kraje. Žalovaný připomenul, že správní orgán I. stupně v řízení o námitkách zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, neboť je na ně nutné nahlížet jako na správné a zákonné do okamžiku jejich zrušení. Spisová dokumentace neobsahuje kopii blokových pokut, jelikož v řízení nevznikl důvod jejich vyžadování. K formálním nedostatkům pokutových bloků žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2018, č. j. 10 As 141/2018-40.

III. Posouzení žaloby

9. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované a shledal, že žaloba není důvodná.
10. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona s. ř. s., jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili. Soud si je vědom toho, že žalobce v žalobě požadoval provést k důkazu listiny, které do spisu doložil. Postupoval proto dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS, jehož právní věta zní: *„Navrhne-li účastník v řízení o žalobě provedení důkazů před správním soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., nelze takový návrh považovat za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.“*; soud tedy v případě, kdy účastníci souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení ústního jednání, nemá automaticky, i když účastníci navrhnou provedení důkazů v podáních, dovozovat jejich vůli ke konání ústního jednání, ale pokud soud nehodlá vyhovět návrhům účastníka na provedení důkazů pak *„v rozhodnutí meritorním je povinen vysvětlit a odůvodnit, proč důkazním návrhům nevyhověl.“* V nyní posuzované věci žalobce navrhl v žalobě provést k důkazu následující listiny: rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014 a rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014; blokovou pokutu série GH/ 2014 č. bloku G 1498901, blokovou pokutu série GF/ 2013, č. bloku F 0832677, blokovou pokutu série FC / 2013, č. bloku C 1404971. Část těchto důkazů (rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje) soud zamítl z důvodu, že samy o sobě nemohou být způsobilé prokázat tvrzení žalobce o porušení práva na legitimní očekávání, když mají prokazovat správní praxi pouze jednoho z osmi žalovanému podřízených krajských úřadů. Provedení důkazu pokutovými bloky série GH, GF a FC pak soud zamítl z důvodu jejich nerelevantnosti, když byly vydány jiné fyzické osobě a s projednávanou věcí nijak nesouvisí. Pokud jimi žalobce namítá nedostatečnou individualizaci skutku, soud odkazuje na dále provedené vypořádání.
11. Městský soud na úvod poznamenává, že v zásadě shodnými otázkami se za obdobné skutkové situace zabýval již v rozsudku ze dne 26. 7. 2021, č. j. 17 A 10/2019-61. V dané věci byl tamější žalobce stejně jako v posuzované věci zastoupen stejným zástupcem žalobce. Námitky vznesené v obou žalobách jsou téměř shodné. Jelikož právě rozhodující senát s posouzením sedmnáctého senátu souhlasí, bude z daného rozsudku dále vycházet.
12. Žalobce učinil předmětem přezkumu rozhodnutí vydané v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů z důvodu, že žalobce dosáhl celkového počtu 12 bodů. V důsledku toho byl ve smyslu § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu příslušným správním orgánem vyzván k odevzdání svého řidičského průkazu. Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí (§ 123f odst. 1 a 3 citovaného zákona).

13. Soud považuje za vhodné úvodem zrekapitulovat dosavadní judikaturní závěry vztahující se k projednávané věci. Předně je třeba zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, dle kterého se musí rozlišovat mezi řízením „o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku)“ a řízením „o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou zcela odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“
14. V souladu s tímto názorem Nejvyššího správního soudu se správní orgány v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů nezabývají tím, zdali se stal skutek, jenž má naplňovat znaky přestupku, zdali jej spáchal obviněný apod. To je předmětem přestupkového řízení, v němž je vydáno případné podkladové rozhodnutí. Naproti tomu v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů se správní orgány zabývají pouze tím, zda existuje zákonný podklad pro provedení záznamu, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze zákona o silničním provozu.
15. Jelikož se jedná o řízení, jejichž předmět je zcela odlišný, musí se rozlišovat i mezi námitkami, které lze v těchto řízeních uplatnit, jak podotkl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017-57: „je třeba striktně rozlišovat mezi typem námitek, které může řidič uplatnit v samotném řízení o přestupku, a námitek, které lze uplatnit v řízení týkajícím se pouze provedeného bodového záznamu. Řidič může úspěšně brojit proti záznamu bodů pouze tehdy, když nebyly pro záznam naplněny zákonné podmínky vyplývající z § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Musí tedy tvrdit, že vůbec neexistuje pravomocné rozhodnutí o přestupku, případně že mu nebyl zapsán počet bodů danému přestupku odpovídající (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, a ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16). [...] Nezákonnost rozhodnutí o přestupku lze totiž napadnout jen opravnými prostředky proti tomuto rozhodnutí; je-li rozhodnutí o přestupku pravomocné a srozumitelné a obsahuje-li všechny zákonné náležitosti, je možné na jeho základě záznam bodů provést.“
16. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále plyne, že oznámení policie o uložení pokuty, dle kterých je prováděn záznam bodů do registru řidičů, nejsou za každých okolností nezpochybnitelným důkazem a podkladem pro příslušný záznam. Zejména vyskytnou-li se relevantní pochybnosti o předložených údajích, je namístě si vyžádat další důkazy, především vlastní pokutové bloky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, č. 2145/2010 Sb. NSS). Nicméně v již žalovaným citovaném rozsudku sp. zn. 3 As 19/2011 Nejvyšší správní soud konstatoval, že „tyto závěry [= závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76] nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém

řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.“

17. Konečně lze poukázat i na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 26. 9. 2019, č. j. 3 As 298/2017-23, který uzavřel, že: „1) Existence pokutového bloku (či alespoň jeho kopie) není podmínkou sine qua non pro provedení odpovídajícího bodového záznamu; 2) Při provádění záznamu lze vycházet i z oznámení o uložení pokuty, jsou-li v něm uvedeny obligatorní náležitosti vyžadované pro pokutový blok [...] 3) Ke zpochybnění skutečností podávajících se z oznámení o uložení pokuty (vyvolávající nutnost dalšího dokazování) nepostačí pouhé tvrzení dotčené osoby, že se toho kterého přestupku nedopustila; tato tvrzení musí být konkretizována a zásadně též podepřena odpovídajícími důkazními návrhy.“
18. Za této situace v první řadě nelze správním orgánům vytýkat, že se necítily být vázány vydanými správními rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, neboť o způsobilosti jednotlivých oznámení o přestupku jakožto podkladů si učinily vlastní úsudek. Soud na tomto místě zároveň v souvislosti s žalobcem uplatněnou námitkou stran porušení zásady legitimního očekávání doplňuje, že zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád nezaručuje účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch; pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry a tyto závěry odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. To přitom v dané věci bylo splněno. Správní orgán I. stupně vysvětlil, jaké konkrétní podklady měl ve věci k dispozici, jak je hodnotil a jaké závěry z nich vyvodil. Žalovaný rovněž poukázal i na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a zdůraznil, že povinnost vyžádat si pokutové bloky vzniká až v případě konkrétních pochybností týkajících se spáchání jednotlivých přestupků. Nehledě na to, Nejvyšší správní soud v bodě 28 rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017-57, dokonce ve vztahu ke stejné námitce porušení zásady legitimního očekávání dovodil, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje v žalobcem citovaném rozhodnutí č. j. MSK 49924/2014 ani nepostupoval způsobem, který žalobce v žalobě prezentuje. Ani Krajský úřad Moravskoslezského kraje tak nepřezkoumával zákonnost blokových pokut.
19. K dílčí námitce, že žalovaný postupoval procesně vadně, když v napadeném rozhodnutí ignoroval žalobcem předložená rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (rozhodnutí ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014 a rozhodnutí ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014) soud předně uvádí, že ze správního spisu nevyplývá, že by tato rozhodnutí byla žalobcem v odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu (či v jeho doplnění) zmíněna nebo dokládána. V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62, č. 1742/2009 Sb. NSS, kasační soud konstatoval, že „žalobce je oprávněn uplatnit v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí

za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. [...] Žalobce zajisté nemůže účinně zpochybňovat zákonnost postupu žalovaného správního orgánu a vytýkat mu jako procesní vadu, že se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které ve správním řízení neuvedl nebo které uplatnil opožděně, může však bez omezení namítat nesprávné právní posouzení věci, k němuž žalovaný svým postupem dospěl“. Na citované rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyšší správní soud navazuje i v dalších rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 18. 7. 2018, č. j. 10 As 136/2018, kde v odst. [19] uvedl, že „NSS dává stěžovateli za pravdu, že se nemusel k otázce (ne/aplikace) § 12 odst. 4 vyhlášky č. 92/2008 Sb. vyslovovat již jen proto, že žalobkyně tímto ustanovením v odvolání vůbec neargumentovala. NSS zdůrazňuje, že správnímu orgánu nelze vyčítat, že se výslovně nevypořádal s úvahou, kterou odvolatel vůbec neargumentoval. Jak vysvětlil již rozšířený senát, „žalobce je oprávněn uplatnit v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. [...] Žalobce zajisté nemůže účinně zpochybňovat zákonnost postupu žalovaného správního orgánu a vytýkat mu jako procesní vadu, že se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které ve správním řízení neuvedl nebo které uplatnil opožděně, může však bez omezení namítat nesprávné právní posouzení věci, k němuž žalovaný svým postupem dospěl“ (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 AfS 54/2007-62, č. 1742/2009 Sb. NSS, shodně usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, bod 38, zvýraznění doplnil NSS). Pokud tedy žalobce uplatní v žalobě právní argumentaci, kterou neuplatnil v řízení před správním orgánem, musí se s ní vypořádat krajský soud, aniž by tuto povinnost zpětně přenášel na správní orgán (srov. k tomu např. rozsudek ze dne 15. 9. 2010, čj. 1 AfS 31/2010-89, body 24 a 25).“ Aplikováno na posuzovanou věc, jelikož žalobce v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí předmětnými rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje neargumentoval, ani je nedokládal, žalobní námitka směřující do vady procesního postupu žalovaného spočívajícího v tom, že žalovaný tyto důkazní prostředky v napadeném rozhodnutí ignoroval, nemůže být důvodná.

20. Pokud žalobce i nyní v žalobě tvrdí, že správní orgány pochybily, když si nevyžádaly a nepřezkoumaly jednotlivé pokutové bloky, jelikož oznámení policie o uložení pokuty nemůže být dostatečným důkazem, ani takto uplatněná námitka není důvodná. Z výše citované judikatury plyne, že oznámení policie o uložení pokuty jsou způsobilými podklady pro záznam bodů do registru řidičů. Jen v případě relevantních pochybností si správní orgány musejí opatřit důkazy další. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 1/2015-33, pak výslovně vyjádřil, že „správní orgán má za povinnost opatřit další důkazy o tom, že byl spáchán přestupek dle popisu v oznámení, pouze vyskytnou-li se pochybnosti, že řidič přestupek spáchal. Tyto pochybnosti mohou vyvstat na základě řidičových konkrétních či podložených tvrzení nebo na základě pochybností pramenících z kvality oznámení o uložení blokové pokuty.“
21. Otázka, zda je vždy nezbytné vyžadovat vedle oznámení přestupku i originály pokutových bloků, byla později předložena i rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 23. 4. 2021, č. j. 6 As 174/2019-35, č. 4189/2021 Sb. NSS, odmítl svou pravomoc v předložené věci rozhodnout s tím, že Nejvyšší správní soud dosud ve své judikatuře nedospěl k obecnějším závěrům, které by byly v tomto ohledu v rozporu. Rozšířený senát pak jednoznačně uvedl, že v žádném z dotčených rozsudků „není uvedeno, že by o námitkách mělo být rozhodnuto vždy jedině na základě vyžádaných pokutových bloků, popř. že by naopak vždy postačovalo vyhodnotit oznámení o přestupku.“ Jinými slovy řečeno,

z citovaného usnesení rozšířeného senátu je zřejmé, že nezbytnost vyžádání si originálů pokutových bloků bude vždy záviset na konkrétních pochybnostech identifikovaných v jednotlivých případech a povaze tomu odpovídajících námitek.

22. Soud má přitom za to, že v nyní projednávaném případě se žalobci nepodařilo tvrdit a prokázat takové skutečnosti, které by zpochybnily způsoblost oznámení policie o uložení pokuty být podkladem pro záznam bodů v registru řidičů. Jak v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, tak v žalobě brojil žalobce proti pokutovým blokům obecnými, šablonovitými a zcela paušalizujícími námitkami. Soud přitom odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44, který se týká obdobné věci, v níž vystupuje jako právní zástupce žalobce též JUDr. Bechyně, a v němž je v návaznosti na citované usnesení rozšířeného senátu konstatováno: *„Jak přitom nyní rozhodující senát uvedl již v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 25, kterým se v této věci obracel na rozšířený senát, námitky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti, lze hodnotit jako nevěrohodné a pro přijetí tohoto závěru ani není třeba, aby správní orgány musely vyžádat originály pokutových bloků. Rozšířený senát v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 35 konstatoval, že dosavadní judikatura tomuto výkladu nebrání [...] Nejvyšší správní soud proto na tomto právním názoru nadále setrvává a souhlasí se stěžovatelem, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí magistrátu uplatnil paušální námitky, které stěžovatel mohl vypořádat, aniž by si k tomu musel vyžádat pokutové bloky. Žalobce zpochybnil prakticky všechny náležitosti pokutových bloků (vymezení osoby přestupce, popis skutku, právní kvalifikaci, výši uložené sankce, místo vydání rozhodnutí, údaje o oprávněné osobě, datum vyhotovení a převzetí žalobcem, podpis žalobce), a to ve vztahu k oběma pokutovým blokům zcela shodně. Za této situace lze bez dalšího vyhodnotit žalobcovy námitky jako paušální, typizované, a tudíž a priori nevěrohodné. Trvat za této situace na tom, aby správní orgány všechny bloky vyžádaly a zkontrolovaly, by z námitkového řízení učinilo řízení oficiální, jakým zjevně není.“*
23. V této souvislosti městský soud zdůrazňuje, že žalobce po celou dobu řízení před správním orgánem I. stupně a ani v odvolání nevznese konkrétní námitky proti jednotlivým záznamům bodů a příslušným oznámením o přestupku, např. že se daných přestupků z těch a těch důvodů nemohl dopustit. V odvolání přdestřel obecné úvahy, co musí řádný podklad (příkazový blok) obsahovat a pak zcela šablonovitě napadl veškeré údaje na příkazových blocích. Za této situace podle soudu správní orgány nepochybily, když ve svých závěrech o správnosti záznamů bodů vycházely „jen“ z oznámení o přestupku a nevyžádaly si rovněž originály pokutových bloků.
24. Soud k obecným argumentům žalobce, jaké náležitosti by mělo mít rozhodnutí vydané v blokovém řízení (kdy na konkrétních příkladech žalobce poukazuje zejména na obecné vady týkající se popisu přestupkového jednání, a to i ve vazbě k definici místa a času spáchání přestupku a ve vazbě na čitelnost údajů v pokutovém bloku uváděných), konstatuje, že tímto způsobem vedená argumentace nemá žádnou přímou souvislost a vazbu na jednotlivé pokutové bloky žalobce vydané k jím spáchaným jednáním, tj. jedná se o argumentaci a obecné polemiky nesouvisející s nyní projednávaným případem. Soud zároveň na tomto místě doplňuje, že otázky řešené shora již byly předmětem posuzování v řadě rozhodnutí správních soudů (ve věcech, v nichž jako zástupce žalobce vystupuje totožný zástupce sepisující unifikovaná, v základu se shodující podání), a to např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2015, č. j. 6 As 191/2015-41,

v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016-47, či např. v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 9. 2016, č. j. 29 A 123/2016-78).

25. Rovněž v námitkách proti jednotlivým oznámením o přestupcích, resp. příkazovým blokům v nyní projednávané věci žalobce ve svém odvolání i žalobě setrval na zcela unifikované a paušální argumentaci užívané zástupcem žalobce též v řadě jiných případů (kromě některých již výše citovaných rozhodnutí srov. již citovaný rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 17 A 10/2019 nebo rozsudek ze dne 4. 5. 2021, č. j. 8 A 43/2019-46). V tomto ohledu soud považuje za nezbytné poukázat na to, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Soud se mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31).
26. Žalobce všem příkazovým blokům vytýká společně a zcela paušálně absenci údajů o osobě přestupce, neboť tyto údaje jsou nečitelné či scházejí. Přezkoumatelným způsobem není dle něj uvedena doba a místo spáchání přestupku – z popisu skutku nevyplývá jednoznačná skutková podstata. Dle žalobce rovněž nebylo možné určit údaj o právní kvalifikaci, z níž nevyplývá jednoznačné určení konkrétního bodu či písmene daného ustanovení. Zřetelně nebyla uvedena výše uložené sankce ani místo vydání pokutovaného bloku, resp. údaje o oprávněné osobě. Z předmětných rozhodnutí (pokutových bloků) nejsou podle žalobce zřetelná ani data jejich vyhotovení, stejně jako podpis přestupce, který prokazuje souhlas s projednáním věci v blokovém řízení.
27. Soud k této argumentaci především podotýká, že žalobce jím zpochybněné příkazové bloky, které měl s ohledem na povahu vznesených námitek nepochybně k dispozici, soudu vůbec nepředložil, přestože mu bylo jasné, že tyto se ve správním spise nenacházejí. Namísto toho předložil zcela jiné a s věcí nesouvisející pokutové bloky (viz výše). Z toho je zjevné, že žalobce své námitky vznáší v zásadě účelově a nikoli s cílem řádného soudního přezkumu způsobilosti pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů. Věrohodnost a relevanci těchto námitek ostatně snižuje i ta skutečnost, že je žalobce vznáší bez jakékoliv individualizace ve vztahu k obsahu jednotlivých pokutových bloků (opět viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44). Mnohé z žalobcem vytýkaných vad by navíc nemohly být ve vztahu k posuzování správnosti záznamu bodů vůbec podstatné – v tomto směru představuje základní náležitosti podkladu jen údaj o osobě přestupce, skutkové podstatě přestupku (popisu skutku) a datum nabytí právní moci, popř. datum vydání pokutového bloku.
28. Vzhledem k tomu tak ani soudu nevyvstaly důvodné pochybnosti, které by jej vedly k závěru, že nepostačuje vycházet z oznámení o přestupku obsažených ve správním spise a že je tedy namíste si pokutové bloky vyžádat. Jak totiž soud ověřil ze spisového materiálu, ten obsahuje celkem čtyři oznámení o přestupku ze dne 22. 3. 2015, 27. 3. 2015, 5. 6. 2015 a 19. 10. 2015. Pokud jde o samotná oznámení a jejich obsah, ta odpovídají závěrům a důvodům prvostupňového rozhodnutí, na které soud v tomto směru pro stručnost odkazuje. Soud rovněž v obecné rovině ověřil, že samotná oznámení obsahují zcela jasné a srozumitelné označení přestupce. Oznámení obsahují též (i vzhledem k povaze konkrétních protiprávních jednání) akceptovatelné vymezení doby a místa spáchání

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

jednotlivých přestupků, stejně jako popis způsobu jejich spáchání, jež *prima facie* nevyvolávají pochybnosti o přezkoumatelnosti takového vymezení. Z oznámení jsou rovněž zřejmé údaje o právní kvalifikaci, jakož i přesné označení příkazových bloků a výše uložených sankcí.

29. K jednotlivým údajům v těchto oznámeních, resp. k námitkám údajně zkratkovitých a nečitelných formulací na příkazových blocích, pak soud dále odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, který již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, uvedl, že „s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil“.
30. Soud tak shrnuje a uzavírá, že předmětná oznámení představují zcela způsobilý podklad pro zápis bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobce) s tím, že počet připsaných bodů odpovídá v jednotlivých případech popsanému jednání. Oznámení a v něm obsažené údaje se žalobci nepodařilo věrohodným způsobem zpochybnit tak, aby bylo nutné trvat i na vyžádání originálů pokutových bloků.
31. Konečně k námitce, že není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, po kterém nelze požadovat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu, soud doplňuje, že je to osoba přestupce (zde žalobce), kdo dal svým podpisem na příslušném pokutovém bloku souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a v případě všech přestupků také uloženou pokutu na místě zaplatil. Pokud tedy žalobce s čímkoli v rámci blokového řízení ohledně příslušných přestupků nesouhlasil, měl požadovat, aby o nich bylo rozhodnuto ve správním řízení. Městský soud i poznamenává, že přestože v žalobě žalobce namítá nesprávnost úvahy žalovaného ohledně této otázky („Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí odvolací správní orgán je dle žalobce naprosto nesprávný.“), žalovaný takovou úvahu v žalobou napadeném rozhodnutí neuvedl. Tato námitka tak dále ukazuje na šablonovitost podání zástupce žalobce.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30.03.2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu